

Arrest

nr. 301 237 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 7 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat DEKERF loco advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart minderjarig te zijn, de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. Je gelooft in Imam Azam.

Je bent afkomstig uit het dorp Shokhi, gelegen in het district Mahmoud-e-Iraqi in de provincie Kapisa en je hebt daar gewoond tot je vertrek uit Afghanistan.

Je vader A. (...) werkte voor de speciale politie. De taliban hebben hem in het district Tagab gedood. Drie dagen na zijn dood kwamen de taliban 's nachts naar je huis op zoek naar jou. Je moeder verstopte je in de kamer bij de tandoor en zei aan de taliban dat je niet thuis was. De volgende dag bracht ze je naar het huis van je maternale oom S. (...), die net als je vader ook voor de politie werkte. Jullie besloten diezelfde

dag nog te vluchten en reisden samen naar Iran, waar je oom achterbleef terwijl jij verder reisde via onder meer Turkije, Italië en Frankrijk naar België. Op 13 januari 2022 heb je als niet-begeleide minderjarige om internationale bescherming verzocht bij de bevoegde Belgische instanties.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vrees je de taliban. Na je vertrek zijn de taliban nog twee keer naar je ouderlijke huis gekomen om het te doorzoeken. Ze hebben je jongere broer geslagen voor de ogen van je moeder. Je moeder vertelde hen dat je intussen in Europa bent.

Ter staving van je verzoek leg je de volgende originele stukken neer: jouw taskara en de taskara van je vader, twee certificaten over het werk van je vader, een dienstkaart van je vader, een DHL-enveloppe en een attest van je school in Dinant. Voorts leg je ook kopieën/foto's neer van de taskara van je maternale oom, van het werk van je vader en je maternale oom en van de hospitalisatie van je maternale oom.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er aan jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Na een grondig onderzoek van alle elementen in je dossier dient te worden besloten dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je vader en oom werkzaam waren bij de speciale politie. Je verklaringen hierover zijn immers dusdanig vaag dat aan hun werkzaamheden geen enkel geloof kan worden gehecht. Op de vraag wat je vader precies van werk deed, antwoord je vaagweg dat hij 'in dienst was bij de speciale ploeg'. Wanneer je nogmaals wordt gevraagd wat je vader juist deed, antwoord je dat hij een officier was die ging vechten tegen de vijanden en dat hij ook naar Kunduz is geweest. Je beweert dat hij meestal in Tagab werkte, maar ook in Helmand is geweest. Echter, wanneer je wordt gevraagd naar de taken of verantwoordelijkheden van je vader, antwoord je dat hij aan conflicten deelnam met zijn collega's en één keer per maand naar huis kwam, maar verder dan deze oppervlakkige verklaringen kom je niet. Nogmaals gevraagd of je kan uitweiden over zijn taken of verantwoordelijkheden, antwoord je niets meer te weten daarover aangezien hij thuis niet veel sprak over zijn baan. Voorts stel je dat je vader altijd gewapend was, maar weet je niet welk wapen hij droeg. Ook op de vraag wie de overste van je vader was, dien je het antwoord schuldig te blijven. Evenmin weet je of je vader als officier manschappen onder zijn bevel had. Verder verklaar je dat je oom exact dezelfde job had als je vader, doch dient te worden besloten dat je dit evenmin aannemelijk hebt gemaakt. Ook over je oom verklaar je dat hij bij de speciale ploeg van de politie werkzaam was en naar conflicten moest om te strijden, maar evenmin blij je hierover meer details te weten. Je weet niet wat de taak van je oom bij het speciale team was. Ook hier kom je niet verder dan dat hij vocht tegen de vijanden in Tagab en Kunduz. Voorts zouden zowel je oom als je vader "sinds lang geleden, sinds 15, 16 of 17 jaar" of "voor je geboorte" werkzaam zijn geweest bij de speciale politie, doch dient vastgesteld dat je niet precies weet wanneer ze in dienst getreden zijn en ook dit doet afbreuk aan je geloofwaardigheid (CGVS, pp. 16-17, 19). Verder vertel je over een incident op het werk ongeveer drie jaar geleden waarbij je oom gewond is geraakt en moest gehospitaliseerd worden, doch zijn ook hierover je verklaringen dusdanig vaag dat ze evenmin kunnen overtuigen. Je stelt dat het incident in Tagab gebeurd is, doch weet je niet waar in Tagab of wat de omstandigheden zijn waarin hij gewond is geraakt (CGVS, pp. 8-9). Uit voorgaande dient te worden geconcludeerd dat je onwetendheid over alles wat te maken heeft met de job van je vader en oom niet kan overtuigen en dat dit fundamenteel afbreuk doet aan je geloofwaardigheid, temeer je stelt dat je oom, met wie je samen Afghanistan bent ontvlucht en met wie je samen naar Iran bent gereisd, en je vader exact dezelfde baan hadden en er redelijkerwijze van jou mag verwacht worden dat je je hierover grondig zou hebben geïnformeerd, temeer je oom je verdere reis heeft georganiseerd en hij dus zeker moet hebben geweten dat deze elementen de kern van je relaas bevatten en dus van belang zouden zijn als je

om internationale bescherming zou verzoeken. Je stelt dat je te jong was om alles te begrijpen en dat je niet genoeg tijd meer had om met je oom contact op te nemen, maar dit zijn geen afdoende verschoningsgronden daar het niet meer dan redelijk is om te verwachten dat je al het mogelijke zou hebben gedaan om je te informeren. Bovendien ben je intussen 16 jaar oud en heb je nog steeds contact met je moeder en kon je je intussen wel degelijk hebben geïnformeerd. Je blijkt hier echter dusdanig in gebreke en dat hoeft geen verder betoog (CGVS, pp. 7, 11, 15 & 17).

De ongeloofwaardigheid van het werk van je vader bij de politie wordt nog verder onderstreept door de onaannemelijke verklaringen die je aflegt over de voorzorgsmaatregelen die je vader nam toen hij maandelijks van zijn werk naar huis kwam. Je stelt dat hij nooit met een privéauto naar huis kwam omdat zijn leven in gevaar was. Hij kwam maandelijks in de late namiddag met een konvooi van meer dan 20 of 25 voertuigen naar een checkpoint op ongeveer tien minuten te voet van je huis. Bij het checkpoint stapte hij uit en dan wachtte hij tot de lokale inwoners naar de moskee gingen voor het gebed van de zonsondergang en de straten leeg waren zodat hij te voet via de velden naar huis kon gaan. Deze gang van zaken is merkwaardig. Mocht je vader immers daadwerkelijk gevaar lopen, zoals je zelf vooropstelt, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat hij het laatste deel van zijn traject naar huis niet alleen en niet te voet zou afleggen. Je legt uit dat niemand wist dat je vader deel uitmaakte van het konvooi en dat hij aan het checkpoint uitstapte en niet bij jullie huis om te beletten dat iedereen zou zien wanneer hij thuiskwam, doch kan deze uitleg niet overtuigen. Je stelt immers dat je vader uit het konvooi stapte aan een checkpoint op slechts tien minuten wandelen van je huis en dit getuigt geenszins van een voorzichtige houding. Bovendien stel je dat iedereen wist dat je vader voor de overheid werkte en dat er in je dorp veel mensen waren die voor de taliban spioneerden. Reden temeer dat het niet aannemelijk is dat je vader zo onvoorzichtig te werk ging als hij naar huis terugkeerde, temeer hij het laatste stuk te voet aflegde op een tijdstip dat het al donker begon te worden en dat je een context schept waar het in je dorp reeds onveilig was toen het donker werd en waarbij de taliban schoten op checkpoints en politieagenten. Je probeert dit te verklaren door te stellen dat de taliban pas toesloeg rond 22u 's avonds als het donker was, doch kan dit niet overtuigen. Dat je vader dan ook niet meer voorzichtigheid aan de dag zou gelegd hebben bij het naar huis gaan gezien zijn functie bij de politie en het feit dat het hele dorp daarvan op de hoogte was en dat mensen daar niet "tevreden" meer waren, is niet aannemelijk en ondermijnt verder je geloofwaardigheid (CGVS, pp. 13, 18-19 & 22).

Aangezien je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je oom en vader werkzaam waren bij de speciale politie, kan er evenmin geloof worden gehecht aan je verklaringen dat de taliban je bij je thuis kwamen zoeken drie dagen nadat ze je vader hadden gedood en dat ze na je vertrek nog twee keer zijn langsgekomen om je huis te doorzoeken. De ongeloofwaardigheid hiervan wordt bovendien nog verder ondermijnd door de volgende vaststellingen. Je stelt dat de taliban drie dagen na de dood van je vader 's nachts naar je huis zijn gekomen om je te zoeken, maar dat ze zijn weggegaan toen je moeder hen had gezegd dat je niet thuis was. Mochten de taliban toen daadwerkelijk naar je op zoek zijn geweest, dan kan het niet overtuigen dat de taliban genoeg zouden hebben genomen met dit antwoord van je moeder en het huis niet zouden hebben doorzocht. Je stelt weliswaar dat de taliban twee en vier maanden na je vertrek nogmaals zijn langsgekomen en toen wel je huis hebben doorzocht, doch kan deze gang van zaken evenmin overtuigen. Mochten de taliban je werkelijk viseren, dan is het niet aannemelijk dat ze eerst twee maanden en daarna nog eens twee maanden zouden hebben laten voorbijgaan alvorens je huis te doorzoeken, aangezien de kans toch groot was dat je intussen de benen zou hebben genomen – hetgeen je effectief hebt gedaan (CGVS, pp. 14-16 & 21-22).

Dat je moeder, je twee broers en je zus nog steeds in je dorp wonen is bovendien een houding die haaks staat op de vervolgingsfeiten die zich zouden hebben voorgedaan. Dat zij nog steeds daar wonen is eens te meer een indicatie dat je familie niet vervolgd wordt door de taliban en dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas (CGVS, pp. 3 & 22).

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kom je niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

De door jou neergelegde stukken doen aan bovenstaande appreciatie geen afbreuk. De stukken die je neerlegt om het werk en de identiteit van je vader en je oom te staven (de taskara van je vader, twee certificaten over het werk van je vader, een dienstkaart van je vader, foto's van de taskara van je maternale oom, van het werk van je vader en je maternale oom en van de hospitalisatie van je maternale oom) zijn niet van die aard om je geloofwaardigheid te herstellen. Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat stukken slechts waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas wat in casu niet het geval is. Daarenboven ben je weinig op de hoogte van de inhoud van de stukken. Over de certificaten zeg je dat ze over trainingen gaan die je vader en oom hebben gevolgd, maar meer informatie heb je daarover niet. Over de foto's verklaar je dat je vader en oom hierop afgebeeld staan in de hoedanigheid van politie, doch dient hierover opgemerkt dat je niet kan aantonen dat deze personen wel degelijk je vader en maternale oom zouden zijn. Dat je een taskara van je vader en een kopie van de taskara van je oom neerlegt, doet aan deze vaststelling geen afbreuk, daar ook hieruit niet kan worden

afgeleid dat deze personen van wie de taskara's zijn, je vader of oom zijn. Wanneer je bovendien wordt gevraagd wie er afgebeeld staat op de foto's met je vader blijf je in het ongewisse. Evenmin weet je waar de foto's juist zijn genomen (CGVS, pp. 6-8). Niet alleen dient te worden besloten dat je verklaringen over de foto's bijzonder vaag en oppervlakkig zijn, ook dient opgemerkt dat foto's van je vader en oom geen objectieve bewijswaarde hebben daar zij in scene kunnen zijn gezet en geen enkele garantie bieden voor wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Wat de andere werkdocumenten van je vader en oom betreft, dient opgemerkt dat, zoals uit de objectieve informatie blijkt, Afghaanse (identiteits-) documenten weinig betrouwbaar zijn, gezien deze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Deze stukken hebben dus evenmin bewijswaarde. De enveloppe van DHL kan hoogstens aantonen dat je post hebt ontvangen uit Pakistan, niets meer en niets minder en dit element wordt hier niet betwist. De brief van je school in Dinant waarin geattesteerd wordt dat je regelmatig naar school ging in het schooljaar 2022-2023 kan louter aantonen dat je in België naar school gaat en ook dit staat hier niet ter discussie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan

Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in

hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in je hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat je een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden

van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in je elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar je land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In je geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit je verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot ongeveer 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je hebt nog steeds een netwerk in je regio van herkomst: je moeder en je twee jongere broers en zus wonen nog steeds in je dorp en je hebt nog regelmatig contact met hen (CGVS, pp. 4 & 22). Als moslim praktiseer je je religie: je doet onder meer mee aan de ramadan (CGVS, p. 5). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van:

"- artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;

- artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§3 en 4 Vreemdelingenwet;

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

- artikel 3 Kinderrechtenverdrag;

- artikel 3 EVRM;

- artikelen 2 en 3 Anti-folterverdrag;

- artikelen 6 en 7 IVBPR;

- het zorgvuldigheidsbeginsel (meer bepaald de vereiste om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten)".

Verzoeker tracht vooreerst aan te tonen, aan de hand van algemene landeninformatie, dat er een voortdurend gebrek is aan complete, relevante, duidelijke, actuele, accurate, gedetailleerde, betrouwbare, objectieve en zorgvuldig verkregen landeninformatie inzake de huidige situatie in Afghanistan (verzoekschrift, p.3-6).

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven inzake de (on)geloofwaardigheid van zijn relaas. Dienaangaande doet hij gelden:

"Verzoeker volhardt in zijn verklaringen wat betreft de vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst ontvlucht is. Verwerende partij heeft haar beoordelingsbevoegdheid aangaande verzoekers verklaringen op een al te subjectieve wijze uitgeoefend en de elementen waarover onduidelijkheid bestond eenzijdig een negatieve interpretatie gegeven. Tezelfdertijd miskent ze dat verzoeker wel degelijk aan zijn bewijslast voldaan heeft en heeft ze nagelaten de objectieve elementen die in het administratieve dossier aanwezig waren voldoende gewicht te geven waardoor ze haar deel van de gedeelde bewijslast niet op afdoende wijze heeft ingelost. Daarmee heeft ze ook haar discretionaire appreciatiemarge overschreden en haar onderzoeks- en motiveringsplicht geschonden.

Meer specifiek hecht verwerende partij geen geloof aan verzoekers asielrelaas omdat ze het niet aannemelijk vindt dat zijn vader en oom bij de speciale politie werkzaam waren, meer bepaald omdat zijn verklaringen daaromtrent "vaag", "oppervlakkig" en "merkwaardig" zijn. Daardoor vindt verwerende partij het ook niet aannemelijk dat de taliban verzoeker bij hem thuis zou komen zoeken zijn. Verwerende partij schuift ook de vele stukken die verzoeker voorlegt ter zijde omdat ze "slechts waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas", dat verzoeker "weinig op de hoogte [is] van de inhoud van de stukken" en da "Afghaanse (identiteits-)documenten weinig betrouwbaar zijn".

Verzoeker verzet zich hiertegen om verschillende redenen. Vooreerst wijst verzoeker op grondige tekortkomingen in het geloofwaardigheidsonderzoek en de invulling van de gedeelde bewijslast van verwerende partij, waardoor de bestreden beslissing niet afdoende onderbouwd is om de doorslaggevende conclusie te kunnen motiveren dat zijn asielrelaas in het geheel ongeloofwaardig zou zijn waardoor zijn aangehaalde vervolgingsvrees niet meer op zijn gegrondheid beoordeeld zou kunnen worden. Hij benadrukt dat zijn verklaringen over bepaalde doorslaggevende aspecten van zijn vluchtrelaas helemaal geen ongeloofwaardigheden bevatten en verwerende partij bepaalde objectieve elementen uit het administratieve dossier onvoldoende gewicht toekende bij de beoordeling. Meer in detail wenst verzoeker daarover het volgende te stellen:

Eerst en vooral, zijn een aantal elementen uit het relaas van verzoeker onbetwist en kunnen ze tegelijkertijd volstaan om de beoordeling van de gegrondheid van de vrees erop te baseren. Door een

dergelijke beoordeling o.b.v. onbetwiste elementen in de bestreden beslissing niet te maken, handelt verwerende partij in strijd met het principe van de beoordelingsplicht cf. artikel 48/6 §1 Vreemdelingenwet, zoals die ook door uw Raad begrepen wordt:

(...)

In casu zijn dergelijke onbetwiste elementen aanwezig. Verwerende partij erkent immers nadrukkelijk dat verzoeker minderjarig was zowel op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en zijn effectieve vertrek, als tijdens zijn vlucht naar België en op het moment van de afgelegde verklaringen in het kader van de asielprocedure, maar heeft vervolgens niet afdoende rekening gehouden met de impact van deze minderjarigheid op zowel zijn ervaringen zelf als de herinnering en de reproductie ervan. Verzoeker was slechts 14 jaar toen hij Afghanistan verliet en is inmiddels nog steeds maar 16 jaar. Verwerende partij beweert dan wel rekening te hebben gehouden met verzoekers “jeugdige leeftijd en maturiteit”, maar verzaakt er vervolgens aan om aan deze onbetwistbare elementen het vereiste gewicht te verlenen bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid, of minstens aan te geven hoe en in welke mate daar dan wel rekening mee gehouden zou zijn. Verwerende partij schendt ook daarmee de op haar rustende gedeelde bewijslast, onderzoeksplicht en motiveringsplicht. Artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers:

(...)

Het volstaat m.a.w. niet om de kwetsbaarheid vast te stellen en gepaste bijzondere procedurele maatregelen toe te passen; de kwetsbaarheid moet ook meegenomen worden in de beoordeling van de beschermingsverzoeken, zowel op het vlak van geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken, als op het vlak van de gegrondheid van de vervolgingsvrees of het schaderisico.

Verzoekers leeftijd in combinatie met de impact op een minderjarige van het lange traject van Afghanistan naar België, en van de grote omwentelingen in Afghanistan kunnen een afdoende verklaring bieden voor o.m. eventuele vaagheden en onduidelijkheden in zijn verklaringen.

Het is bovendien opvallend dat verwerende partij in verzoekers verklaringen geen interne tegenstrijdigheden inconsistenties of incoherenties weet te identificeren, maar hoogstens “vage”, “oppervlakkige” en “merkwaardige” elementen. Verzoekers verklaringen over de kern van zijn relaas zijn niet tegenstrijdig. Het is dan ook niet onredelijk hieruit te concluderen dat verzoeker allicht niet bewust liegt, maar enkel over een beperkt gedetailleerde kennis van de gebeurtenissen en de context beschikt. Op de vraag van verwerende partij om meer details over de werkzaamheden van zijn vader, heeft verzoeker duidelijk verklaard: “Ik was te jong en ik kon niet alles begrijpen en hij sprak niet tegen mij maar tegen mijn moeder, [...]” (CGVS, gehoornotities p. 19). Verwerende partij heeft hier geen afdoend antwoord op.

Verwerende partij werpt daarentegen op dat in hoofde van verzoeker bepaalde kennis ontbreekt en dat “redelijkerwijs van jou mag verwacht worden dat je je hierover grondig zou hebben geïnformeerd”. Het betreft hier evenwel een volledig ongefundeerde verwachting, rekening houdend met bewezen persoonlijke en individuele elementen zoals verzoekers leeftijd en de culturele context. Verwerende partij houdt met dergelijke ‘blote’ post factum bewering immers onvoldoende rekening met de mogelijke overwegingen die ouders en volwassen familieleden maken bij de beslissing om deze of gene informatie al dan niet achter te houden. Verwerende partij toont ook niet aan waarop ze zich baseert om zondermeer aan te nemen dat de omstandigheden tijdens verzoekers sporadische contacten met zijn familie zich vanzelfsprekend zouden lenen om vooruit te lopen op mogelijke hiaten in de kennis aangaande een specifieke element uit het asielrelaas waaraan uitzonderlijk belang gehecht zou kunnen worden. Dergelijke opwerpingen voldoen niet aan de minimumvereisten van een afdoende materiele motivering voor administratieve beslissingen en kunnen dan ook niet doorslaggevend zijn bij de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid. Het getuigt louter van een subjectief verwachtingspatroon in hoofde van verwerende partij, zonder enig wetenschappelijke basis of zelfs minimale verduidelijking van wat dan precies wél verwacht zou worden. Verwerende partij voegt er ook op onwettige wijze voorwaarden mee toe aan de wettelijke bepalingen aangaande de vaststelling van de algehele geloofwaardigheid en de bewijslast die op verzoeker rust cf. artikel 48/6 §§1 en 4 van de Vreemdelingenwet en in de richtlijnen daaromtrent van UNHCR.

Op basis van het administratieve dossier kan verwerende partij trouwens niet zondermeer beweren dat verzoeker geen kennis had over de werkzaamheden van zijn vader en zijn oom bij de politie had. Zo beschrijft hij o.m. dat ze bij een speciaal team werkten, aan gevechten deelnemen, vernoemde hij verschillende locaties waar ze afgewerkt hadden en de periodes waarin; wat betreft zijn vader kon hij ook zijn graad en het ontbreken van ondergeschikten vermelden, en noemde hij een collega en de oorzaak van diens overlijden, zowel als diens samenwerking met zowel Franse als Amerikaanse troepen (CGVS gehoornotities, pp. 8-9, 16-20). Hij legt hierover dus wel degelijk omstandige verklaringen die intern consistent zijn. Verwerende partij haalt geen enkele tegenstrijdigheid aan m.b.t. zijn verklaringen daaromtrent.

Door dit allemaal onvermeld te laten ligt verwerende partij zelf aan de oorzaak van de schijn van vaagheid die ze verzoeker verwijt. Verwerende partij heeft dus eenzijdig gewezen op de ontbrekende elementen in verzoekers verklaringen, zonder een evenwichtige afweging te maken van alle aanwezige elementen uit het administratieve dossier. Daardoor heeft ze haar onderzoeks- en motiveringsplicht geschonden.

Hierop aansluitend, wijst verzoeker er, ten tweede, op dat de vele voorgelegde stukken niet correct en op een afdoende wijze beoordeeld zijn door verwerende partij. In tegenstelling tot wat ze in de bestreden beslissing beweert, kon verzoeker, bijvoorbeeld, wel degelijk andere personen op de foto noemen – de “advocaat” uit het dorp (CGVS gehoornotities, p. 6) – alsook de neergelegde certificaten enigszins kon duiden – bvb. dat er één betrekking had op een training die zijn vader bij het Franse leger had gekregen (p. 10). Bovendien is niet duidelijk waarom het op doorslaggevende wijze relevant is dat verzoeker iedereen op de foto kent en waar ze genomen zijn, alsook de inhoudelijke details kent van de werkcertificaten van zijn vader en oom, en waarom verwerende partij van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke en individuele situatie, meent te mogen verwachten dat hij daarvan op de hoogte is. Daarbij volstaat ook de erg algemene overweging in de bestreden beslissing om de voorgelegde stukken, als niet relevant terzijde te schuiven op basis van de enkele suggestie dat er corruptie wijdverbreid is in Afghanistan en documenten op illegale kunnen verworven worden, niet om specifieke stukken zonder meer van hun bewijskracht te ontdoen. Verwerende partij schiet ook hiermee ernstig tekort in haar onderzoeksplicht en gedeelde bewijslast. Op verwerende partij rust namelijk een onderzoeksplicht en een gedeelde bewijslast inzake ‘de vaststelling van feiten en omstandigheden’ (cf. HvJ, C-277/11, arrest MM, 22 november 2012, §66; RvV, arrest nr. 282719, 5 januari 2023, p. 18). Aangezien verwerende partij (financiële) middelen en (wetenschappelijke onderzoeks)mogelijkheden ter beschikking staan om dergelijke hypothese te toetsen en in concreto na te gaan of de voorgelegde foto’s al dan niet vervalst of in scène gezet zijn. Ook op dat punt schendt verwerende partij haar bewijslast, onderzoeks- en motiveringsplicht.

Ten derde, dient bij een wetsconform en beschermingsgericht geloofwaardigheidsonderzoek bij kinderen een de ruime toepassing van het voordeel van de twijfel toegepast te worden, zoals UNHCR verduidelijkt in haar Richtlijnen betreffende de beoordeling van de vluchtelingenstatus bij kinderen:

(...)

Deze vaststellingen volstaan om de geloofwaardigheidsanalyse van verwerende partij als onafdoende ter zijde te schuiven en het is op zich dan ook verder niet noodzakelijk de aangehaalde overwegingen van verwerende partij m.b.t. de geloofwaardigheid verder te betwisten om de gegrondheid van de vrees of het reëel risico te kunnen onderzoeken. Ten overvloede wenst verzoeker evenwel op nog een aantal bijkomende tekorten in het geloofwaardigheidsonderzoek en de gedeelde bewijslast van verwerende partij te wijzen.

Wat betreft het voortdurende verblijf van verzoekers moeder en jongere broers en zus in zijn dorp Shokhi – als veronderstelde tegenindicatie voor een gegronde vervolgingsvrees –, moet erop gewezen worden dat verzoeker wel degelijk de oudste zoon is en hij precies daarom een veel groter risico op vervolging door de Taliban loopt dan zijn alleenstaande moeder en broers en zus die allemaal niet ouder zijn dan 12 jaar. Hij verklaarde dat trouwens letterlijk: “[...] zeiden andere vrouwen aan mijn moeder: ze hebben je man vermoord en ze gaan je oudste zoon nu ook vermoorden of meenemen” (CGVS gehoornotities, p. 14)

Wat betreft de overweging dat de Taliban geen genoeg zou nemen met de weigering van verzoekers moeder om hen in het huis te laten, houdt verwerende partij er onvoldoende rekening mee dat zijn moeder een alleenstaande vrouw was en daar in de concrete conservatieve culturele context grote terughoudendheid over bestaat. Verzoeker haalde trouwens zelf zie reden aan: “Mijn moeder heeft tegen hen gezegd: mijn zoon is niet thuis, ik ben alleen en de enige vrouw thuis en jullie mogen niet binnenkomen” (CGVS, gehoornotities p. 14). De Taliban was er ook zeker van op de hoogte dat haar man er niet was, aangezien ze hem zelf vermoord hadden. Verwerende partij heeft hier niet afdoende rekening mee gehouden.

Wat betreft de verondersteld onvoorzichtige handelswijze van verzoekers vader bij diens maandelijkse thuiskomst, doet verwerende partij uitschijnen dat verzoeker dit achteraf probeert goed te praten door te beweren dat de Taliban pas later in de nacht toesloeg. Nochtans had verzoeker eerder, dus volledig in tempore non suspecto, al verklaard dat de Taliban enkel ’s nachts toesloeg: “Toen het donker werd, was het onveilig” (p. 13)

Wat betreft de argumenten van verwerende partij aangaande de verklaringen van verzoeker over de strategische overwegingen van de Taliban bij hun zoektocht naar verzoeker en zijn vaders veronderstelde onvoorzichtigheid bij zijn maandelijkse thuiskomst, meent verzoeker dat die niet doorslaggevend kunnen zijn bij de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid. Het betreft namelijk de inschatting van de veronderstelde intentie en gedrag van derde personen. Dergelijke mentale processen bij derde personen die afwezig zijn, zijn niet enkel per definitie ontoegankelijk; ze zijn ook irrelevant voor de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid. Bovendien is geen overweging gegeven aan het feit dat het niet abnormaal

is dat een jongeling enkel veronderstellingen kan maken over de beweegredenen van de volwassenen en in de Afghaanse context niet noodzakelijk overal bij betrokken wordt – zoals hij trouwens ook zelf verklaarde (zie hoger).

De opsomming van al deze algemene en concrete elementen die doorslaggevend zijn voor een correcte geloofwaardigheidsevaluatie illustreert de erg speculatieve manier waarop de verwerende partij de vraag-en-antwoorddynamiek van het onderhoud benadert en de eenzijdig enge en negatieve interpretatie die ze daarbij geeft aan wat oorzaken van blijvende onduidelijkheden zouden kunnen zijn. Verwerende partij maakt een exegetische analyse van vragen en antwoorden die louter gebaseerd is op de letterlijke inhoud van de getranscribeerde formele taal. Geen enkel aandacht of gewicht wordt daarbij gehecht aan bepalende aspecten zoals vertaling, aanwezigheid van een tolk, minderjarigheid, het verloop van de tijd, talloze culturele aspecten (schaamte, gezagrelaties, eergevoelens, enz.), etc. die één voor één en cumulatief een doorslaggevende impact kunnen hebben op het geheugen zowel als de weergave van beleefde feiten en daarbij mogelijks ontstane misverstanden zouden kunnen verklaren. De analyse die verwerende partij maakt van verzoekers verklaringen houdt hier geen rekening mee en staat haaks op een beschermingsgerichte interpretatie die de wettelijke toepassing van de vluchtelingendefinitie vereist en op de daaruit voortvloeiende invulling van de bewijslast en motiveringsplicht die daardoor op asielinstanties rust.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in de betwiste beslissing beweert, werd er bij beoordeling van de verklaringen van verzoeker onvoldoende rekening gehouden met zijn jeugdige leeftijd en gebrek aan maturiteit op het moment van de gebeurtenissen, zijn vertrek en het onderhoud bij verwerende partij. Daardoor werd niet op afdoende wijze aan de bijzondere procedurele noden in het hoger belang van het kind voldaan. Uw Raad verduidelijkt reeds dat het hoger belang van het kind als onderzoeksplicht dient te worden opgevat, die in het specifieke geval van niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan inhoudt dat de beoordeling van hun verzoek “met grote voorzichtigheid moet gebeuren, gelet op de inherente kwetsbaarheid van deze groep en op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan” (cf. RvV, arrest nr. 282.917 van 5 januari 2023, p. 19). Rekening houdend met de hierboven uiteengezette elementen, dient bijgevolg vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing het hoger belang van het kind zowel als de onderzoeksplicht schendt.”

Verzoeker concludeert op grond van het voorgaande dat verweerder minstens het voordeel van de twijfel had moeten verlenen, ernstig tekort schoot in de onderzoeks- en motiveringsplicht en artikel 48/6, § 5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) heeft geschonden.

Verzoeker vervolgt:

“Naast de kwestie van de geloofwaardigheid, wenst verzoeker erop te wijzen dat de vervolgingsvrees die hij aanhaalt wel degelijk gegrond is. De objectieve vrees in hoofde van verzoeker bestaat er namelijk in dat hij als familielid van een persoon die bij de veiligheidsdiensten onder de vorige Afghaanse regering werkte, een profiel heeft dat door de Taliban geïdentificeerd wordt.”

Verzoeker doet in dit kader een uitgebreide uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, aangaande de risico's en situatie voor (familieleden van) personen die beschouwd kunnen worden als aanhangers van de voormalige Afghaanse regering (verzoekschrift, p.11-16).

Verzoeker betoogt verder dat en zet op uitgebreide wijze uiteen waarom hij van mening is dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan risico loopt en dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering (verzoekschrift, p.17-23).

Voorts gaat verzoeker in op het risico in zijn hoofd omwille van (toegeschreven) verwestering als gevolg van zijn verblijf in en zijn terugkeer vanuit Europa. In dit kader voert verzoeker andermaal aan dat er een problematisch gebrek is aan actuele, accurate, volledige en gedetailleerde informatie over de risico's ten gevolge van een verblijf in Europa. Tevens citeert verzoeker met betrekking tot het risico voor personen die (na een afgewezen verzoek om internationale bescherming) terugkeren vanuit Europa naar Afghanistan uit en verwijst hij naar stuk 3 bij het verzoekschrift en algemene landeninformatie (verzoekschrift, p.23-40).

Ook doet verzoeker een uitgebreid betoog, aan de hand van algemene landeninformatie, omtrent het leven in Afghanistan onder het talibanbewind, de strikte toepassing onder dit bewind van de sharia, de door dit bewind gepleegde mensenrechtenschendingen en de door dit bewind doorgevoerde beknotting van zowat alle rechten en vrijheden (verzoekschrift, p.40-55).

Verzoeker tracht verder aan te tonen, aan de hand van algemene landeninformatie, dat de precare sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend toe te schrijven valt aan de handelingen en de nalatigheid van de *de facto* overheid in Afghanistan en daardoor valt onder de

toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (verzoekschrift, p.56-61). In dit kader stelt hij onder meer:

“Tenslotte wenst verzoeker er ook op te wijzen dat verwerende partij op onwettelijk wijze een voorwaarde aan de definitie van de subsidiaire bescherming cf. artikel 48/4 §2, b) van de Vreemdelingenwet toevoegt. Vooreerst, vereist geen enkele wettelijke bepaling, noch bindende rechtspraak van het Hof van Justitie dat een aanwijsbare actor als enige of overwegend verantwoordelijk moet zijn voor de vastgestelde schendingen van artikel 3 EVRM. In het geval dergelijke schending voortkomt uit een samenspel van het handelen en nalaten van verschillende actoren kan ze evengoed aan de voorwaarden van artikel 48/4 §2 b) voldoen. Uit de door verwerende partij in de bestreden beslissing aangehaalde informatie blijkt bovendien dat de verantwoordelijkheid voor de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet louter op de verantwoordelijkheid van de taliban afgeschoven kan worden, maar een duidelijk gedeelde verantwoordelijkheid betreft met ander actoren waaronder de internationale gemeenschap, specifieke buitenlandse regeringen en inter- en supranationale organisaties. Dit volstaat ruimschoots om aan de ‘actor’-vereiste te voldoen waardoor de motivering van verwerende partij op dit doorslaggevende punt ontoereikend is.

Daarnaast, beroept verwerende partij zich op ontoelaatbare wijze op een rapport van EUAA van april 2022 ter ondersteuning van haar bewering dat het gedrag van een actor die tot de onmenselijke behandeling leidt, in casu de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, opzettelijk moet zijn om onder de toepassingsvoorwaarden van artikel 48/4 §2 b) te vallen. Het EUAA heeft evenwel niet het mandaat noch de wettelijke bevoegdheid om dergelijke bindende interpretaties te geven aan EU Richtlijnen of nationale wetgeving. Dergelijke interpretatie behoort exclusief tot de bevoegdheid van het Hof van Justitie. Verzoeker vraagt uw Raad dan ook de motivering van verwerende partij op dit punt terzijde te schuiven wegens onwettelijk, dan wel onder de vorm van een prejudiciële vraag voor te leggen aan het Hof.

De huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voldoet in ieder geval aan de drempel van artikel 3 EVRM, waardoor verzoeker in geval van terugkeer, net zoals de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden, waarbij hij niet meer in staat zal zijn om in zijn meest elementaire levensbehoeften te voorzien, zoals voedsel en hygiëne.

Verzoeker meent in ieder geval dat hij gelet op deze redenen in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.

In voorkomend geval dient dit verder en grondiger onderzocht te worden tegen de achtergrond van de huidige precaire situatie.”

Verzoeker gaat tot slot nog in op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij wijst in dit kader op een arrest van het Franse *Cour Nationale du Droit d’Asile (CNDA)* en verwijst naar en citeert uit algemene landeninformatie aangaande de situatie in de provincie Kapisa in Afghanistan (verzoekschrift, p.61-62). Verder geeft hij aan:

“Daarnaast moet ook bij deze beoordeling het profiel van zijn vader als voormalige politiecommandant en het objectieve gegeven van minstens twee jaar afwezig geweest te zijn als een individueel risicoverhogend element mee in rekening gebracht worden om het risico op ernstige schade in geval van terugkeer in te schatten.

Bestreden beslissing schiet tekort waar het deze objectieve elementen onvoldoende in overweging neemt, terwijl ze op zich volstaan om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te verantwoorden.”

Verzoeker concludeert:

“Gelet op alle bovenstaande elementen meent verzoeker dat er in ieder geval voldoende elementen zijn die wijzen op een gegronde vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent in hoofddorde dat hij hoe dan ook in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In uiterst ondergeschikte orde dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en dient te zaak teruggestuurd te worden naar het CGVS, indien Uw Raad van mening is dat bijkomende informatie vereist is.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

- “- de beslissing van het CGVS te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen;*
- in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;*

- in uiterst ondergeschikte orde, het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog e-mailcorrespondentie met Thomas Ruttig van 22 december 2022 bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 15 januari 2024 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 14).

Het gaat vooreerst om een aantal stukken aan de hand waarvan hij zijn activiteiten en zijn integratie in België wenst aan te tonen. Aan de hand van deze stukken betoogt verzoeker:

“Verzoeker verliet Afghanistan op 14-jarige leeftijd. Inmiddels is verzoeker 16 jaar oud. Verzoeker is al 2 jaar in België. Aangezien zijn jonge leeftijd op het moment dat hij zijn land verlaten heeft, zijn lang verblijf in België en zijn inspanningen om zich binnen onze maatschappij te integreren kunnen we ervan uitgaan dat hij de “westerse” normen en waarden geïnternaliseerd/aangenomen heeft en dit op een onomkeerbare wijze waardoor hij niet meer in staat zou zijn “to play the game” in geval van terugkeer naar Afghanistan, wat als gevolg zou kunnen hebben dat hij in de aandacht van de Taliban en van zijn lokale gemeenschap zou kunnen komen die hem dan als “verwesterd” zouden kunnen bestempelen. Zoals meermaals door Uw Raad gesteld blijkt uit de objectieve informatie dat personen die als “verwesterd” worden beschouwd het risico lopen om aan vervolging te worden blootgesteld.”

Daarnaast gaat het om recente landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa in Afghanistan. Aan de hand van deze informatie doet verzoeker gelden:

“In navolging van het verzoekschrift waarin uiteen gezet werd dat Kapisa een van de regio's is waar het gewapend verzet tegen de Taliban het hevigst gevoerd werd, wordt in meer recente landeninformatie het volgende gesteld:

(...)”.

Verzoeker concludeert in zijn aanvullende nota:

“Als gevolg menen we dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en dit op basis van zijn behoren tot een sociale groep (zie o.a. RvV 289 359) of van zijn -al dan niet toegeschreven- politieke en/of religieuze overtuigingen.”

3.2. Verweerder legt op 12 januari 2024 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 16).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De Raad doet te dezen, in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen, vooreerst geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Voorts maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, de artikelen 2 en 3 van het Antifolterverdrag en de artikelen 6 en 7 van het IVBPR is *in casu* dan ook niet aan de orde.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker toont niet concreet aan dat en op welke wijze artikel 57/1, § 3 van de Vreemdelingenwet *in casu* en door verweerder zou zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.3. Verzoeker beroept zich te dezen evenmin op dienstige wijze op de schending van artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het IVRK.

Hoewel het hoger belang van het kind krachtens de voormelde bepalingen een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens

het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang namelijk niet volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en/of 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het voorgaande neemt uiteraard niet weg dat met verzoekers leeftijd en met de eventuele aan deze leeftijd verbonden risico's in hoofde van verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst in hetgeen volgt en bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming terdege rekening wordt gehouden.

4.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat aan de in hoofde van verzoeker vastgestelde bijzondere procedurele noden als niet-begeleide minderjarige op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er aan jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Hij vergenoegt zich er immers toe op eenvoudige, algemene, boude en ongefundeerde wijze te poneren dat er bij de beoordeling van zijn verklaringen onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn jeugdige leeftijd en gebrek aan maturiteit op het moment van de gebeurtenissen en met *“de impact van deze minderjarigheid op zowel zijn ervaringen zelf als de herinnering en de reproductie ervan”*, dat zijn *“leeftijd in combinatie met de impact op een minderjarige van het lange traject van Afghanistan naar België, en van de grote omwentelingen in Afghanistan”* een afdoende verklaring zouden kunnen bieden *“voor o.m. eventuele vaagheden en onduidelijkheden in zijn verklaringen”* en dat er geen enkele aandacht en geen enkel gewicht zou worden gehecht *“aan bepalende*

aspecten zoals vertaling, aanwezigheid van een tolk, minderjarigheid, het verloop van de tijd, talloze culturele aspecten (schaamte, gezagrelaties, eergevoelens, enz.), etc. die één voor één en cumulatief een doorslaggevende impact kunnen hebben op het geheugen zowel als de weergave van beleefde feiten en daarbij mogelijks ontstane misverstanden zouden kunnen verklaren". Verzoeker kan met het uiten van dermate algemene beweringen geenszins volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat, waar of waarom verweerder bij de beoordeling van zijn verklaringen en zijn verzoek om internationale bescherming onvoldoende rekening zou hebben gehouden met één of meer van de voormelde elementen. Evenmin kan hij hiermee volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat, waar of op welke wijze zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en/of de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Verzoeker toont op generlei wijze aan dat of op welke wijze zijn leeftijd, de socio-culturele context in Afghanistan, het tijdsverloop, zijn reistraject naar België en/of de aanwezigheid van een tolk tot gevolg zouden hebben (gehad) dat hij niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend. Verzoeker toont ook niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze de voormelde factoren van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen of aannemelijk maken dat, waar of hoe zulks concreet van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Bovendien maakte verzoeker van dit alles niet de minste melding in de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van de DVZ. Integendeel gaf hij daar uitdrukkelijk en duidelijk aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die hem zouden kunnen hinderen bij het vertellen van zijn relaas en bij zijn deelname aan de procedure internationale bescherming. Daarenboven blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker nergens enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van zijn gehoor en het invullen van de vragenlijst bij de DVZ, dat noch verzoeker, noch diens voogd, noch diens advocaat enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Verder blijkt uit de stukken in het administratief dossier, waaronder verzoekers verklaringen bij de DVZ, de vragenlijst van het CGVS en de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud bij het CGVS, genoegzaam dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen ernstige problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Uit de inhoud van deze stukken blijkt dat verzoeker tijdens de onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Bovendien gaven verzoekers voogd en advocaat bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud aan dat verzoeker geen kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud wenste te ontvangen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.2). Zo zij werkelijk de mening toegedaan waren dat de voormelde elementen "*één voor één en cumulatief een doorslaggevende impact*" konden hebben op de inhoud van verzoekers gezegden en/of het verloop van zijn procedure internationale bescherming, kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker, diens voogd en/of diens advocaat een kopie zouden hebben opgevraagd van de notities van het persoonlijk onderhoud en dat zij hun eventuele opmerkingen over deze kopie zouden hebben overgemaakt aan het CGVS. Dat zij nalieten dit te doen, maakt dat verzoeker overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht wordt in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Derhalve kan hij heden bezwaarlijk voorhouden dat deze inhoud dermate zou zijn gekleurd door de voormelde factoren. Uit de in het dossier opgenomen stukken kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest of mocht worden geacht om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande geheel niet aan en maakt niet aannemelijk dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet *in concreto* hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.6. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, afkomstig van het dorp Sokhi in het district Mahmoud-e-Iraqi in de provincie Kapisa. Naar aanleiding van de voormalige werkzaamheden van zijn vader, zou hij aldaar problemen hebben gekend met en een vrees koesteren ten aanzien van de taliban. Daarnaast stelt verzoeker nood te hebben aan internationale bescherming omwille van zijn verblijf in Europa en zijn (gepercipieerde) verwesterde profiel, alsmede omwille van de omstandigheden en de situatie in Afghanistan.

Teneinde een gedegen beoordeling te kunnen maken van verzoekers nood aan internationale bescherming, is het in dit kader essentieel om eerst een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen. De nood aan internationale bescherming moet namelijk steeds *in concreto* en aan de hand van de voormelde elementen worden aangetoond en onderzocht. Een verwijzing naar (informatie over) de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst is *an sich* dan ook niet dienstig en kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan of de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming. Er moet tevens een band voorhanden zijn en worden aangetoond tussen deze situatie en verzoekers persoon.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat er een aantal elementen voorliggen die ernstig afbreuk doen aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Zo blijkt vooreerst dat verzoeker na aankomst in Europa tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zowel zijn identiteit als zijn leeftijd. In Italië gaf verzoeker blijkens de informatie afkomstig van de Dublin-Unit van Italië zoals opgenomen in het administratief dossier immers een andere voornaam op. Hoewel hij in België voorhoudt te zijn geboren in 2007, stelde hij in Italië bovendien te zijn geboren in 2005. Dit klemmt nog des te meer nu verzoeker in België uitdrukkelijk ontkende dat hij ooit andere namen had gevoerd dan de namen die hij hier opgaf en ten onrechte beweerde dat hij in Italië dezelfde identiteit en dezelfde leeftijd had gehanteerd (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.3, 23).

Bovendien legde verzoeker kennelijk tegenstrijdige verklaringen af aangaande zijn taskara. In de fiche MENA gaf hij namelijk nog in niet mis te verstane bewoordingen aan dat hij nooit een taskara had gehad (administratief dossier, fiche MENA). Bij de DVZ legde verzoeker echter een kopie neer van een taskara op zijn naam (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.24) en bij het CGVS toonde hij zelfs het origineel van dit stuk (administratief dossier, npo, p.6).

Ook over zijn scholingsgraad legde verzoeker daarenboven frappant tegenstrijdige verklaringen af. In de fiche MENA gaf hij aan dat hij in Afghanistan tot het zevende jaar naar school ging (administratief dossier, fiche MENA). Bij de DVZ beweerde verzoeker echter analfabeet te zijn en stelde hij dat hij in Afghanistan niet-schoolgaand kind was (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.11-12). Ook bij het CGVS beweerde verzoeker, dit geheel in strijd met zijn initiële verklaringen in de fiche MENA, dat hij in Afghanistan nooit naar school zou zijn gegaan (administratief dossier, npo, p.12).

Bovendien legde verzoeker uiterst vage, bevreemdende en ongeloofwaardige verklaringen af aangaande zijn religie. Hij beweerde namelijk dat zijn religie *"Imam Azam"* zou zijn. Gevraagd of dit een persoon of een religie was, antwoordde hij: *"Ja dat is een profeet he"*. Vervolgens gaf verzoeker aan in België te bidden en deel te nemen aan de ramadan. Gevraagd of hij soenniet of sjiïet was, kon hij dit echter niet preciseren en herhaalde hij slechts: *"Ik geloof in Imam Azam"*. Gevraagd om daarover meer te vertellen, stelde verzoeker: *"Ik denk niet dat ik sjiïet ben, sjiïet is iets anders"*. Vervolgens nogmaals om verduidelijking gevraagd, en gevraagd om eens een beetje over Imam Azam te vertellen, kwam verzoeker niet verder dan aan te geven: *"Ik denk dat hij een profeet was, ik heb niet genoeg info over hem"* (administratief dossier, npo, p.5). Aldus bleek verzoeker nagenoeg niets te kunnen vertellen over de religie die hij beweerde aan te hangen.

Verzoeker legde bij het CGVS verder wisselende verklaringen af omtrent de ligging van zijn adres. Initieel gaf hij aan dat hij woonde in de provincie Kapisa en preciseerde hij dat hij woonde *"In Markaz (hoofdstad)"*. Gevraagd waar in de hoofdstad hij woonde, gaf hij aan: *"Mahmoud Raqi"*. Gevraagd wat Mahmoud Raqi dan was en of dit een district was, stelde verzoeker: *"Dat is een deel van de hoofdstad, dat is een wijk of een dorp"*. Vervolgens gaf verzoeker aan dat hij in Mahmoud Raqi woonde in Shokhi. Gevraagd wat Shokhi dan was aangezien Mahmoud Raqi een wijk of dorp was, wijzigde verzoeker zijn initiële verklaringen en stelde hij: *"De hoofdstad heet Mahmoud Raqi eigenlijk, dat is geen dorp"* (administratief dossier, npo, p.3).

Verzoeker legde eveneens tegenstrijdige verklaringen af over de leeftijd van zijn moeder. In de fiche MENA verklaarde hij op 13 januari 2022 dat zijn moeder ongeveer 26 jaar oud was (administratief dossier, fiche MENA). Bij de DVZ verklaarde hij in september 2022 echter dat zijn moeder ongeveer 35 jaar oud was (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.16A).

Tevens legde verzoeker inconsistente verklaringen af over de leeftijd van zijn zus. Zowel op 13 januari 2022, in de fiche MENA, als op 12 april 2023, bij het CGVS, beweerde verzoeker namelijk dat zijn zus ongeveer 6 jaar was (administratief dossier, npo, p.5; fiche MENA).

Voorts legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af inzake zijn oom langs moederszijde, die nochtans net zoals zijn vader voor de overheid zou hebben gewerkt en die hem zou hebben geholpen zijn land te verlaten. Bij de DVZ gaf hij aan dat deze oom woonde in hetzelfde dorp, *“op 20 minuten van ons huis”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS gaf hij echter aan dat deze oom woonde op *“10 tot 15 minuten”* van zijn huis (administratief dossier, npo, p.6).

Verzoeker beweerde daarenboven dat zowel zijn vader als zijn oom werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse autoriteiten en hangt aan dit gegeven zijn asielrelaas op. Aan de beweerde werkzaamheden van zijn vader en zijn oom voor de voormalige Afghaanse autoriteiten kan echter niet het minste geloof worden gehecht. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing namelijk geheel terecht gemotiveerd: *“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je vader en oom werkzaam waren bij de speciale politie. Je verklaringen hierover zijn immers dusdanig vaag dat aan hun werkzaamheden geen enkel geloof kan worden gehecht. Op de vraag wat je vader precies van werk deed, antwoord je vaagweg dat hij ‘in dienst was bij de speciale ploeg’. Wanneer je nogmaals wordt gevraagd wat je vader juist deed, antwoord je dat hij een officier was die ging vechten tegen de vijanden en dat hij ook naar Kunduz is geweest. Je beweert dat hij meestal in Tagab werkte, maar ook in Helmand is geweest. Echter, wanneer je wordt gevraagd naar de taken of verantwoordelijkheden van je vader, antwoord je dat hij aan conflicten deelnam met zijn collega's en één keer per maand naar huis kwam, maar verder dan deze oppervlakkige verklaringen kom je niet. Nogmaals gevraagd of je kan uitweiden over zijn taken of verantwoordelijkheden, antwoord je niets meer te weten daarover aangezien hij thuis niet veel sprak over zijn baan. Voorts stel je dat je vader altijd gewapend was, maar weet je niet welk wapen hij droeg. Ook op de vraag wie de overste van je vader was, dien je het antwoord schuldig te blijven. (...) Verder verklaar je dat je oom exact dezelfde job had als je vader, doch dient te worden besloten dat je dit evenmin aannemelijk hebt gemaakt. Ook over je oom verklaar je dat hij bij de speciale ploeg van de politie werkzaam was en naar conflicten moest om te strijden, maar evenmin blijkt je hierover meer details te weten. Je weet niet wat de taak van je oom bij het speciale team was. Ook hier kom je niet verder dan dat hij vocht tegen de vijanden in Tagab en Kunduz. Voorts zouden zowel je oom als je vader “sinds lang geleden, sinds 15, 16 of 17 jaar” of “voor je geboorte” werkzaam zijn geweest bij de speciale politie, doch dient vastgesteld dat je niet precies weet wanneer ze in dienst getreden zijn en ook dit doet afbreuk aan je geloofwaardigheid (CGVS, pp. 16-17, 19). Verder vertel je over een incident op het werk ongeveer drie jaar geleden waarbij je oom gewond is geraakt en moest gehospitaliseerd worden, doch zijn ook hierover je verklaringen dusdanig vaag dat ze evenmin kunnen overtuigen. Je stelt dat het incident in Tagab gebeurd is, doch weet je niet waar in Tagab of wat de omstandigheden zijn waarin hij gewond is geraakt (CGVS, pp. 8-9). Uit voorgaande dient te worden geconcludeerd dat je onwetendheid over alles wat te maken heeft met de job van je vader en oom niet kan overtuigen en dat dit fundamenteel afbreuk doet aan je geloofwaardigheid, temeer je stelt dat je oom, met wie je samen Afghanistan bent ontvlucht en met wie je samen naar Iran bent gereisd, en je vader exact dezelfde baan hadden en er redelijkerwijze van jou mag verwacht worden dat je je hierover grondig zou hebben geïnformeerd, temeer je oom je verdere reis heeft georganiseerd en hij dus zeker moet hebben geweten dat deze elementen de kern van je relaas bevatten en dus van belang zouden zijn als je om internationale bescherming zou verzoeken. Je stelt dat je te jong was om alles te begrijpen en dat je niet genoeg tijd meer had om met je oom contact op te nemen, maar dit zijn geen afdoende verschoningsgronden daar het niet meer dan redelijk is om te verwachten dat je al het mogelijke zou hebben gedaan om je te informeren. Bovendien ben je intussen 16 jaar oud en heb je nog steeds contact met je moeder en kon je je intussen wel degelijk hebben geïnformeerd. Je blijkt hier echter dusdanig in gebreke en dat hoeft geen verder betoog (CGVS, pp. 7, 11, 15 & 17).”*

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Waar hij verwees naar en in het verzoekschrift opnieuw verwijst naar zijn leeftijd, dient immers te worden opgemerkt dat deze leeftijd in de bestreden beslissing reeds terdege in rekening werd gebracht. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, stond deze leeftijd er geenszins aan in de weg dat van verzoeker mocht worden verwacht dat hij zich over de voormelde kernaspecten van zijn relaas zou hebben geïnformeerd bij zijn oom en/of zijn moeder. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers wel degelijk worden verwacht dat deze, ook indien deze zoals verzoeker nog jong is, ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de kern en evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen, al was het maar om het onderhavige verzoek om internationale bescherming te kunnen staven aan de hand van de nodige achtergrondinformatie inzake het beweerde beroep van zijn vader en

zijn oom, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. In zoverre verzoeker daarnaast verwijst naar de *“culturele context”*, aangeeft dat verweerder onvoldoende rekening hield met *“de mogelijke overwegingen die ouders en volwassen familieleden maken bij de beslissing om deze of gene informatie al dan niet achter te houden”* en laat uitschijnen dat de omstandigheden van de contacten met zijn familie zich mogelijks niet lenen om zich over zulke elementen te informeren, dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker zijn beweringen omtrent de culturele context op generlei wijze staft of onderbouwt en dat hij deze niet nader uitwerkt. Ook geeft verzoeker geen verdere concretisering of duiding omtrent de mogelijke beweegredenen van zijn familie om hem niet te informeren. Dat zijn familieleden, zoals zijn moeder en zijn oom, voor verzoeker informatie zouden wensen achter te houden die dermate cruciaal is in het kader van zijn voorliggende verzoek om internationale bescherming, is verder in het geheel niet geloofwaardig. Voorts had verzoeker zich wel degelijk gemakkelijk kunnen informeren over het voorgaande. Zo verliet hij, zoals met recht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, samen met zijn oom Afghanistan en reisde hij samen met deze oom naar Iran. Ook nadien had verzoeker daarenboven nog een keer contact met zijn oom (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bovendien beweerde hij dat deze oom exact dezelfde functie uitoefende als zijn vader. Aldus had hij zich bij deze oom eenvoudigweg kunnen informeren over diens functie en de functie van zijn vader. Redelijkerwijze mocht ook worden verwacht dat hij zulks zou hebben gedaan aangezien deze functie de hoofdreden vormde voor zijn problemen en ertoe zou hebben geleid dat hij het land moest verlaten. Ook stond verzoeker nog in contact met zijn moeder, zijn broers en zijn zus in Afghanistan, had hij met hen twee weken voor het persoonlijk onderhoud nog contact en kon hij hun contacteren via hun gewone nummer (administratief dossier, npo, p.11-12). Aldus had hij zich ook via deze weg eenvoudigweg kunnen informeren inzake het voorgaande. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker in het verzoekschrift, net als bij het CGVS, benadrukt dat zijn vader over zulke dingen sprak met zijn moeder. In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift daarnaast wijst op de weinige zaken die hij wel wist te vertellen over de vermeende werkzaamheden van zijn vader en zijn oom, dient te worden vastgesteld dat deze zaken hoegenaamd niet opwegen tegen de veelheid aan voormelde, aperte lacunes in zijn verklaringen dienaangaande. Dat verzoeker een dermate gebrekkige kennis vertoonde aangaande de beweerde werkzaamheden van zijn vader en zijn oom, laat niet toe om aan deze werkzaamheden ook maar enig geloof te hechten.

Het voorgaande klemmt nog des te meer daar in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd:

“De ongeloofwaardigheid van het werk van je vader bij de politie wordt nog verder onderstreept door de onaannemelijke verklaringen die je aflegt over de voorzorgsmaatregelen die je vader nam toen hij maandelijks van zijn werk naar huis kwam. Je stelt dat hij nooit met een privéauto naar huis kwam omdat zijn leven in gevaar was. Hij kwam maandelijks in de late namiddag met een konvooi van meer dan 20 of 25 voertuigen naar een checkpoint op ongeveer tien minuten te voet van je huis. Bij het checkpoint stapte hij uit en dan wachtte hij tot de lokale inwoners naar de moskee gingen voor het gebed van de zonsondergang en de straten leeg waren zodat hij te voet via de velden naar huis kon gaan. Deze gang van zaken is merkwaardig. Mocht je vader immers daadwerkelijk gevaar lopen, zoals je zelf vooropstelt, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat hij het laatste deel van zijn traject naar huis niet alleen en niet te voet zou afleggen. Je legt uit dat niemand wist dat je vader deel uitmaakte van het konvooi en dat hij aan het checkpoint uitstapte en niet bij jullie huis om te beletten dat iedereen zou zien wanneer hij thuiskwam, doch kan deze uitleg niet overtuigen. Je stelt immers dat je vader uit het konvooi stapte aan een checkpoint op slechts tien minuten wandelen van je huis en dit getuigt geenszins van een voorzichtige houding. Bovendien stel je dat iedereen wist dat je vader voor de overheid werkte en dat er in je dorp veel mensen waren die voor de taliban spioneerden. Reden temeer dat het niet aannemelijk is dat je vader zo onvoorzichtig te werk ging als hij naar huis terugkeerde, temeer hij het laatste stuk te voet aflegde op een tijdstip dat het al donker begon te worden en dat je een context schept waar het in je dorp reeds onveilig was toen het donker werd en waarbij de taliban schoten op checkpoints en politieagenten. Je probeert dit te verklaren door te stellen dat de taliban pas toesloeg rond 22u 's avonds als het donker was, doch kan dit niet overtuigen. Dat je vader dan ook niet meer voorzichtigheid aan de dag zou gelegd hebben bij het naar huis gaan gezien zijn functie bij de politie en het feit dat het hele dorp daarvan op de hoogte was en dat mensen daar niet “tevreden” meer waren, is niet aannemelijk en ondermijnt verder je geloofwaardigheid (CGVS, pp. 13, 18-19 & 22).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Hij gaf, zoals hij in het verzoekschrift zelf benadrukt, immers wel degelijk duidelijk aan dat de taliban actief werden en dat het gevaarlijk werd wanneer het donker werd. In deze context is de geschetste handelswijze van zijn vader manifest ongeloofwaardig. Voor het overige

laat verzoeker de voormelde motieven ongemoeid. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Ondanks dat verzoekers vingerafdrukken in Italië werden afgenomen en dat hij aldaar enkele weken verbleef, liet verzoeker bovendien na om in deze lidstaat van de EU een verzoek om internationale bescherming in te dienen (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.23; info van de Dublin-unit van Italië). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en talmd alvorens zulk verzoek uiteindelijk slechts in België in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

De veelheid aan voormelde vaststellingen lijken er *prima facie* op te wijzen dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn vermeende regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

Voor het overige blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker nauwelijks of niet werd bevraagd inzake verscheidene van de hoger aangehaalde, ter beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming en het onderhavige verzoek om internationale bescherming nochtans cruciale en elementaire, elementen, dat hij vage, ontoereikende en niet te verifiëren verklaringen aflegde op de weinige momenten waarop hierover wel werd doorgevraagd en dat er geen informatie in het dossier is opgenomen aan de hand waarvan verzoekers werkelijke regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen nader kunnen worden geverifieerd en onderzocht.

Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

De door verzoeker neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker beweerde dat de documenten aan hem werden opgestuurd door de man van zijn tante langs vaderszijde, die in Shokhi in Afghanistan woont (administratief dossier, npo, p.11). Uit nazicht van de briefomslag die is opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier blijkt echter dat deze omslag aan verzoeker werd verstuurd vanuit Islamabad, in Pakistan. Dit doet afbreuk aan de bewijswaarde van de neergelegde documenten.

Met betrekking tot verzoekers taskara, kan verder worden opgemerkt dat de bewijswaarde van dit document op fundamentele wijze wordt ondermijnd doordat verzoeker, zoals reeds hoger bleek, na aankomst in Europa manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn eigen identiteit en leeftijd, alsmede doordat verzoeker initieel ontkende ooit over een taskara te hebben beschikt en bijgevolg kennelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde over de taskara die hij uiteindelijk neerlegde ter staving van zijn voorgehouden identiteit. Uit de informatie zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier blijkt verder dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerlei documenten zoals de neergelegde taskara en dat zulke documenten daardoor eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen.

Mede in acht genomen dat verzoeker zijn eigen identiteit niet aantoont en aannemelijk maakt, wordt inzake de stukken die verzoeker neerlegde ter staving van de beweerde identiteit en werkzaamheden van zijn vader en zijn oom in de bestreden beslissing verder geheel terecht gesteld: *"De stukken die je neerlegt om het werk en de identiteit van je vader en je oom te staven (de taskara van je vader, twee certificaten over het werk van je vader, een dienstkaart van je vader, foto's van de taskara van je maternale oom, van het werk van je vader en je maternale oom en van de hospitalisatie van je maternale oom) zijn niet van die aard om je geloofwaardigheid te herstellen. Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat stukken slechts waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas wat in casu niet het geval is. Daarenboven ben je weinig op de hoogte van de inhoud van de stukken. Over de certificaten zeg je dat ze over trainingen gaan die je vader en oom hebben gevolgd, maar meer informatie heb je daarover niet. Over de foto's verklaar je dat je vader en oom hierop afgebeeld staan in de hoedanigheid van politie, doch dient hierover opgemerkt dat je niet kan aantonen dat deze personen wel degelijk je vader en maternale oom zouden zijn. Dat je een taskara van je vader en een kopie van de taskara van je oom neerlegt, doet aan deze vaststelling geen afbreuk, daar ook hieruit niet kan worden afgeleid dat deze*

personen van wie de taskara's zijn, je vader of oom zijn. Wanneer je bovendien wordt gevraagd wie er afgebeeld staat op de foto's met je vader blijf je in het ongewisse. Evenmin weet je waar de foto's juist zijn genomen (CGVS, pp. 6-8). Niet alleen dient te worden besloten dat je verklaringen over de foto's bijzonder vaag en oppervlakkig zijn, ook dient opgemerkt dat foto's van je vader en oom geen objectieve bewijswaarde hebben daar zij in scene kunnen zijn gezet en geen enkele garantie bieden voor wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Wat de andere werkdocumenten van je vader en oom betreft, dient opgemerkt dat, zoals uit de objectieve informatie blijkt, Afghaanse (identiteits-) documenten weinig betrouwbaar zijn, gezien deze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Deze stukken hebben dus evenmin bewijswaarde."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De vaststelling dat hij op generlei wijze aantoonde dat de personen op wie de betreffende foto's en documenten betrekking hebben daadwerkelijk zijn vader en zijn oom zouden zijn, laat hij, mede gelet op het voorgaande, volledig onverlet. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen bij het CGVS wel degelijk dat hij een verregaande onwetendheid vertoonde inzake de inhoud van de nochtans zelf door hem neergelegde foto's en documenten (administratief dossier, npo, p.6-8). Door eenvoudigweg de nadruk te vestigen op de weinige informatie die hij hierover wel kon verstrekken, ontkracht verzoeker deze vaststelling niet. Dat verzoeker zich klaarblijkelijk niet eens de moeite heeft getroost om zichzelf terdege te informeren over de betreffende stukken, doet afbreuk aan hun bewijswaarde. Ook de overige, terechte motieven inzake de door hem neergelegde foto's weerlegt verzoeker verder niet. Voorts blijkt uit de informatie zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerhande documenten zoals de neergelegde stukken en dat dergelijke stukken daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen. In tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, maakt dit wel degelijk dat de bewijswaarde van de door hem neergelegde stukken danig moet worden gerelativeerd. Hoe dan ook kan aan zulke stukken hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden gehecht, met name het vermogen om intrinsiek geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Op zich kunnen zulke stukken echter niet volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Het document inzake verzoekers scholing in België bevat tot slot geen elementen die afbreuk zouden kunnen doen aan of een ander licht zouden kunnen werpen op de hoger gedane vaststellingen.

Ook de stukken en documenten die verzoeker neerlegt door middel van zijn aanvullende nota bevatten tot slot geen gegevens of elementen die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen en/of die uitsluitend zouden kunnen bieden omtrent de hoger aangehaalde elementen.

Gezien het de Raad te dezen ontbreekt aan de nodige onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3 mei 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT